

παρέμβαση

Το έγκλημα στη Χαλκιδική έχει τη «σφραγίδα» του ΣτΕ και της Αικατερίνης Σακελλαροπούλου

■ της Μαρίας Καδόγλου*

Η Αικατερίνη Σακελλαροπούλου, σημερινή πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας και μελλοντική –με ευρεία διακομματική συναίνεση– πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας είναι καλά γνωστή στους κατοίκους της Β. Χαλκιδικής. Ως εισηγήτρια σύμβουλος ενώπιον του ΣτΕ για σειρά υποθέσεων σχετικών με την «επένδυση χρυσού» της Χαλκιδικής, οδήγησε το δικαστήριο σε σειρά αποφάσεων που άνοιξαν το δρόμο στην υλοποίηση της επένδυσης, παρά τις σοβαρές επιστημονικές και νομικές ενστάσεις. Με την απόφαση 1492/2013 το Ε' Τμήμα του ΣτΕ απέρριψε όλα τα επιχειρήματα των πολιτών για την ακύρωση της Απόφασης Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων ενώ παράλληλα επιχείρησε να κλείσει με νομικό τρόπο όλα τα κενά της διάτρητης ΑΕΠΟ και να αποκλείσει κάθε πιθανή μελλοντική αμφισβήτηση. Η απόφαση σχολιάστηκε ακόμα και από νομικούς κύκλους, διότι σε ορισμένα σημεία οι ανώτατοι δικαστές δε φρόντισαν να τηρήσουν ούτε τα προσχήματα. Τα δασικά ρέματα των Σκουριών που επρόκειτο να μετατραπούν σε χώρους απόθεσης μεταλλευτικών αποβλήτων δεν είχαν νομίμως οριοθετηθεί κατά το χρόνο έκδοσης της ΑΕΠΟ, όμως το ΣτΕ παρέβη τη δική του πάγια νομολογία κατά την οποία «ο καθορισμός των οριογραμμών αποτελεί κατά νόμο προϋπόθεση για την έκδοση των πράξεων χωροθέτησης και έγκρισης των

περιβαλλοντικών όρων έργου ή δραστηριότητας που βρίσκεται πλησίον ρέματος». Μια απόφαση «μοναδική» στο σώμα της νομολογίας του ΣτΕ, χωρίς προηγούμενο ούτε επόμενο αφού, μετά από αυτήν την μικρή «παρασπονδία» για χάρη της Ελληνικός Χρυσός, το ΣτΕ συνέχισε να ακυρώνει έργα λόγω έλλειψης πράξεων οριοθέτησης ρεμάτων. Από υπερβάλλοντα ζήλο για να θωρακίσουν νομικά την Ελληνικός Χρυσός, οι δικαστές ενέταξαν στην απόφαση ακόμα και τον χαρακτηρισμό «state of the art» για την αμφισβητούμενη, από την αρμόδια υπηρεσία του υπουργείου, μεταλλουργική μέθοδος της ακαριαίας τήξης (flash smelting). Ένα χαρακτηρισμό που υπερβαίνει τον αυστηρά νομικό, θεσμικά και εθιμικά καθιερωμένο τρόπο απόφασης του ΣτΕ, ειδικά επί σύνθετων τεχνικών θεμάτων για τα οποία δεν υπάρχει παγκόσμια παραδοχή και συμφωνία. Η αξιοπιστία της μεταλλουργικής μεθόδου, μαζί και η

αξιοπιστία της απόφασης του ΣτΕ έγιναν θρύψαλα όταν, λίγα χρόνια αργότερα, το ίδιο το ΥΠΕΝ απέρριψε τη μέθοδο ως μη εφαρμόσιμη. Άλλη απόφαση-σκάνδαλο την οποία εισηγήθηκε η μελλοντική Πρόεδρος της Δημοκρατίας ήταν η 398/2012 της Επιτροπής Αναστολών του ΣτΕ. Την άνοιξη του 2012, κάτοικοι της Χαλκιδικής κατέθεσαν αίτημα ακύρωσης της απόφασης παραχώρησης δημοσίου δάσους έκτασης άνω των 4.000 στρεμμάτων στην Ελληνικός Χρυσός, καθώς και αίτημα αναστολής ώστε να διακοπεί η υλοτόμηση του δάσους. Η αναστολή χορηγήθηκε αρχικά από τον πρόεδρο του Ε' Τμήματος, αλλά στη συνέχεια την πήρε πίσω η τριμελής Επιτροπή Αναστολών αποδεχόμενη το σκεπτικό της κας Σακελλαροπούλου: ότι η έκταση που θα υλοτομηθεί μέχρι την έκδοση της οριστικής απόφασης είναι «μικρή σε σχέση με το συνολικό εύρος των εκτάσεων που πρόκειται να αποψιλωθούν» για αυτό το, «ιδιαιτέρου συμφέροντος για

την Εθνική Οικονομία Επενδυτικό Σχέδιο». Εν συνεχεία το ΣτΕ «ξέχασε» να εκδικάσει την υπόθεση για τρία ολόκληρα χρόνια, αφήνοντας να εξελίσσονται τα έργα σα να ήταν δεδομένη η νομιμότητα της παραχώρησης. Σε αυτά τα τρία χρόνια στις Σκουριές αφανίστηκαν τουλάχιστον 1.500 στρέμματα παρθένου δάσους και χτίστηκαν παράνομα εργοστάσια, στοές, λεωφόροι και επιφανειακά ορύγματα. Υπερασπιζόμενοι αυτό το δάσος που η κα Σακελλαροπούλου έκρινε «ασήμαντο», 450 κάτοικοι της Χαλκιδικής βρέθηκαν στα ποινικά δικαστήρια φορτωμένοι ακόμα και με την κατηγορία της εγκληματικής οργάνωσης. Οι αποφάσεις αυτές «έντυσαν» με μανδύα νομιμότητας και επέτρεψαν το περιβαλλοντικό έγκλημα στη Χαλκιδική. Και δεν είναι οι μόνες που αφορούν ζητήματα για τα οποία πάλεψε σκληρά ο λαός αυτής της χώρας και που έχουν τη σφραγίδα της κας Σακελλαροπούλου. Η υποψηφιότητά της για το ανώτατο αξίωμα της χώρας είναι πράγματι μια «ενωτική» υποψηφιότητα. Ενώνει, όχι τους πολίτες της χώρας, αλλά το σύνολο σχεδόν του πολιτικού κόσμου που είναι ενωμένος στην υποστήριξη εγκληματικών σχεδίων για το περιβάλλον και τους πολίτες.

* Η Μαρία Καδόγλου συμμετέχει στο Παρατηρητήριο Μεταλλευτικών Δραστηριοτήτων, antigoldgr.org

► Λεωνίδας Οικονομάκης, μέλος των Social Waste

Ζαπατίστικο κίνημα, ήχοι και εικόνες

συνέχεια από τη σελ.25

της μουσικής σας θα μπορούσαμε να του φορέσουμε την ταμπέλα, το χιπ-χοπ της Μεσογείου; Δεν γίνεται τίποτα «στρατηγικά». Γίνεται σαν έκφραση της ανάγκης μας να «πάμε λίγο παραπέρα», τόσο τον στίχο μας όσο και τη μουσική μας, και η απήχηση που έχει αυτό είναι απολύτως φυσική, με την έννοια ότι δεν είμαστε η μπάντα που παίζουν τα ραδιόφωνα και οι τηλεοράσεις μέχρι να κολλήσει στο μυαλό σου. Δεν έχουμε μάνατζερ, δεν έχουμε εταιρίες παραγωγής, και όσο απίστευτο κι αν ακούγεται, ο κόσμος και μόνο αυτός μας έχει αγκαλιάσει και μας δίνει δύναμη. Το «χιπ χοπ της Μεσογείου», τώρα, ήταν ένα άλμπουμ που δημιουργήσαμε παρέα με τα Αντίποινα, μια προσπάθεια να δώσουμε τη δική μας «ταυτότητα» αν θέλεις σε αυτό που

κάνουμε, το τραγούδι δηλαδή που βασίζεται σε ρυθμική απαγγελία στίχου συνοδεία μουσικών οργάνων της ευρύτερης λεκάνης της Μεσογείου. Πλέον έχουμε ξεκάθαρη ταυτότητα, θες να την πεις χιπ χοπ της Μεσογείου, θες να την πεις χιπ χοπ των Social Waste; Δεν μας απασχολεί τόσο αυτό, ούτε η ταμπέλα ούτε η... πατέντα.

► Πείτε μας, τι είναι αυτό που κρατάει τους Social-Waste ενωμένους, αφού είναι γνωστό ότι η μπάντα δεν είναι η κύρια πηγή εσόδων σας; Μάλλον ακριβώς αυτό. Το ότι δηλαδή δεν κάνουμε για βιοπορισμό αυτό που κάνουμε, όχι ότι θα ήταν κακό αν το καταφέρναμε, αλλά με την έννοια ότι δεν το βλέπουμε σαν «μονοκαλλιέργεια» ούτε σαν «μαγαζί» που θα πρέπει να ρίχνει στην αγορά συνεχώς καινούργια προϊόντα για να ανανεώνει την πελατεία του. Έχουμε

τη σχέση του ερασιτέχνη με τη μπάντα, είναι το μεράκι μας αν θες. Και συγχρόνως επειδή κάνουμε και άλλα πράγματα στη ζωή μας, αυτά μας αποσυμφορίζουν από τη μπάντα, και αποσυμφορίζουν και τη μπάντα από... εμάς κατά περιόδους. Οπότε δεν «πήζουμε» και παραμένουμε δημιουργικοί όταν επανερχόμαστε. Έχουμε βέβαια γνώση του ότι όλες οι μπάντες, ακόμα και οι ερασιτεχνικές σαν τη δική μας, έχουν ημερομηνία λήξεως όπως όλα στη ζωή. Απλώς η δική μας αργεί ακόμα.

► Ετοιμάζεται νέα δουλειά, πείτε μας κάτι για αυτό, ό,τι θέβαια είναι ανακοινώσιμο... Ναι, ετοιμάζουμε νέο άλμπουμ, το δουλεύουμε ήδη. Υπάρχουν ήδη 4-5 τραγούδια ηχογραφημένα, θα έχει άλλα τόσα, και ελπίζουμε να είμαστε σε θέση να το αφήσουμε να ταξιδέψει γύρω στον Απρίλιο.

Μετά θα το πάρουμε και θα αρχίσουμε να το παρουσιάζουμε σε όλη την Ελλάδα το καλοκαίρι στην περιοδεία που ήδη σχεδιάζουμε. Λίγη υπομονή και θα το ακούσετε!

(*) Ο όρος 4ος Μετασχηματισμός αναφέρεται στους τρεις ιστορικούς μετασχηματισμούς στην σύγχρονη Μεξικανική ιστορία, σε τρία ιστορικά σημεία καμπίς: την απελευθέρωση από τους Ισπανούς και την ίδρυση του Μεξικανικού Κράτους (1810-1821), τη Μεταρρύθμιση (1858-1861) τη διαμάχη δηλαδή μεταξύ Φιλελευθέρων και Συντηρητικών που οδήγησε στον διαχωρισμό Εκκλησίας-Κράτους (βλέπετε εκεί έγινε πριν από σχεδόν... δυο αιώνες, εδώ ακόμα!), και τη Μεξικάνικη Επανάσταση του Ζαπάτα και του Βίγια (1910-1917) που ανέτρεψε τη μακρά δικτατορία του Πορφύριο Δίας. Ο Αντρέας Μανουέλ Λόπες Ομπραδόρ φιλοδοξεί το «Σεξένιο» του, η εξεστία της προεδρίας του δηλαδή, να είναι αντίστοιχα ιστορικής σημασίας για τη χώρα – εξ' ου και 4ος Μετασχηματισμός.